

ANS

Over het leven van een single mama

Ans Vroom (37) is alleenstaande mama van Alix, een vierjarig meisje met ASS (autisme spectrum stoornis). Ans heeft in Antwerpen haar eigen zaak, café Kamiel.

Mijn dochter was amper een week oud toen ik voelde dat ze niet zoals andere kinderen was.

En dat bedoel ik niet op een knuffelige-roze-wolkachtige manier. Alle moeders vinden hun baby bijzonder, maar Alix was anders op een andere manier. Mijn moederhart voelde dat dit meisje nooit onbezorgd en vrolijk door het leven zou gaan. Ze was onrustig, ontevreden, ze had het moeilijk van bij het begin. Ze sliep slecht, huilde veel en was extreem aanhankelijk. 'Het is maar een fase', 'Ze maakt een sprongetje', 'Het gaat voorbij eens ze zes maanden zijn'. Goed bedoelde woorden van troost allemaal, maar diep vanbinnen wist ik beter.

Alix begon te praten toen ze negen maanden oud was. Nog voor ze kon lopen, vormde ze foutloze volzinnen. Enkele maanden later kende ze alle kleuren en kon ze tot twintig tellen, terwijl haar leeftijdsgenootjes nog niet veel verder kwamen dan 'pop-bal-mama'. En op haar derde ver-

meisje van de kleuterklas. Ze doet niets liever dan bij vriendinnetjes gaan spelen en volgt elke week balletles. Op goede dagen vraag ik mij soms af of de psychiater indertijd geen verkeerde diagnose heeft gesteld. Misschien is ze gewoon hoogsensitief en slim voor haar leeftijd? Maar dan zijn er ook de dagen waarop ze het lastig heeft, overprikkeld is door de drukte op school, te weinig structuur of slaapgebrek. Dan wil ze niet opstaan, weigert ze te eten of kleren aan te doen en lukt ze voortdurend conflicten uit. Dan zie ik weer die starre blik van dat hulpeloze baby'tje dat niets anders kon dan krijsen om haar ongenoegen uit te drukken. En dan steekt de angst ook bij mij weer de kop op: zal mijn dochter ooit echt gelukkig worden als ze nu al zoveel last heeft van frustraties?

Het voordeel van een verbaal hoogbegaafde dochter is dan weer dat ik als single mama altijd een interessante gesprekspartner heb. 's Avonds

“Wat ik sinds haar geboorte gevoeld had, werd bevestigd. Mijn dochter zou een uitdagend leven tegemoet gaan”

jaardag had ze de taalontwikkeling van een zevenjarige. Dat weet ik omdat we haar lieten testen. Aanvankelijk ging ik langs bij een kinderpsycholoog om haar slaapproblemen aan te pakken, maar al snel bleek dat er meer aan de hand was. Na maanden van tests luidde het verdict ASS oftewel autisme spectrum stoornis. Wat ik sinds haar geboorte gevoeld had, werd nu bevestigd. Mijn kind zou een uitdagend leven tegemoet gaan. En ik zou haar moeten helpen...

De eerste dagen na de diagnose viel ik elke avond wenend in slaap. Ik was bang dat mijn dochter nooit vriendjes zou maken, dat ze het moeilijk zou krijgen op school. En ik was vooral bang dat ik nooit een normale moeder-dochterband met haar zou kunnen opbouwen, dat ze zich voor altijd aan mij zou vastklampen als een soort reddingsboei. Soms leek het alsof ze mij moest verstikken om zelf haar hoofd boven water te blijven houden.

Sommige van mijn angsten zijn heel terecht gebleken. Andere daarentegen smolten als sneeuw voor de zon. Alix is ondertussen het populairste

aan tafel gaat het bij ons niet over knutselwerkjes of tekenfilms, maar voeren we intellectueel stimulerende gesprekken. Alix' hoofd staat immers nooit stil. Van zodra ze 's morgens wakker wordt, begint ze vragen op mij af te vuren in de trant van: 'Als Sinterklaas in Spanje woont, waarom spreekt hij dan geen Spaans? Wat betekent 'immuun'? Als een baby geboren wordt, moet de mama hem dan overgeven? Ik heb Louise al lang niet meer gezien, is die dan dood? Kun jij in het Frans tot 100 tellen?'

Het feit dat ze zich zo goed kan uitdrukken, helpt ook om haar beter te begrijpen. Op dagen dat ze vroeger enkel huilde en ruzie maakte, zegt ze nu: 'Mama, ik voel mij slecht' of 'Ik weet niet naar welke kant ik mijn hoofd moet draaien.' Op zo'n momenten weet ik dat ik haar gewoon op schoot moet nemen en haar moet wiegen als een baby. Mijn dochter is niet zoals alle andere kinderen. Ze heeft een gebruiksaanwijzing. Maar ik weiger een label op haar te plakken. Want elk kind is bijzonder. Dat van mij vraagt soms extra zorg, maar ze is dan ook extra bijzonder. En ik ben extra trots op haar.